

Ponadto skarżące zarzucają, że Komisja naruszyła prawo i popełniła błąd w ocenie stanu faktycznego zwiększając nałożoną na skarżące grzywnę o 50 % celem odstraszenia [od naruszeń]. W tym względzie twierdzą, iż Komisja oceniła takie odstrasżające skutki błędnie oraz sprzecznie z art. 23 rozporządzenia Rady 1/2003, swoimi własnymi wytycznymi w sprawie wymierzania grzywien z 1998 r., a także z podstawowymi zasadami wymierzania grzywien, wymierzania kar i proporcjonalności, biorąc pod uwagę fakt, że skarżące stały się większe od innych spółek biorących udział w naruszeniu jedynie w drodze przejścia [innych spółek] mającego miejsce już na samym końcu naruszenia lub nawet po nim. W tym względzie skarżące podnoszą także, że Komisja popełniła błąd biorąc pod uwagę tylko obrót, nie zaś wszystkie okoliczności dotyczące skarżących.

Wreszcie skarżące zarzucają, że Komisja w sposób oczywisty dopuściła się naruszenia prawa, biorąc pod uwagę przy wymierzaniu grzywny nie tylko „margines przetwórczy” przedsiębiorców wynikający z przetwarzania surowca miedzianego w rury instalacyjne, ale także obrót surowcem miedzianym, który nie był przedmiotem jakiegokolwiek bezprawnej współpracy. Zdaniem skarżących, rezultatem tego naruszenia jest nieproporcjonalnie wysoka grzywna.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2005 r. przez Halcor Metal Works S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-21/05)

(2005/C 82/66)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 stycznia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga **Halcor Metal Works S.A.** z siedzibą w Atenach (Grecja), reprezentowanej przez I. S. Forrester, Barrister oraz A. P. Schluz i A. Komninos, lawyers, przeciwko **Komisji Wspólnot Europejskich**.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 lit. f) i art. 2 lit. d) decyzji, w zakresie, w jakim nakładają one grzywnę na Halcor;

- ewentualnie, o nałożenie [grzywny] w niższej wysokości, którą Sąd uzna za stosowną orzekając według przysługującego mu na podstawie art. 229 WE nieograniczonego uznania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący kwestionuje grzywnę nałożoną na niego decyzją Komisji z dnia 3 września 2004 r. odnoszącą się do postępowania na podstawie art. 81 ust. 1 WE w sprawie Comp/E-1/38-069 stwierdzającą trzy odrębne naruszenia w sektorze miedzianych rur instalacyjnych.

Na poparcie swojej skargi skarżący podnosi po pierwsze, że jego postępowanie nie zasługuje na ukaranie grzywną. Zdaniem skarżącego, jego postępowanie nie stanowi zachowania zasługującego na ukaranie grzywną na podstawie art. 81 WE, ponieważ znajdował się on pod presją innych adresatów decyzji, a także dlatego, że jego udział w kartelu, jako przedsiębiorstwa eksportowego, zorientowanego na rozwój, był niechętny i bierny.

Skarżący podnosi ponadto, iż założenia przyjęte przy wymierzaniu grzywny były w oczywisty sposób błędne i naruszały zasadę równego traktowania. Twierdzi on, że pomimo tego, iż decyzja zarzuca pozostałym adresatom udział w trzech odrębnych naruszeniach, a skarżącemu zarzucany jest udział tylko w jednym, to podstawowa wysokość grzywny została wyliczona w ten sam sposób dla wszystkich adresatów. Skarżący twierdzi także, że nie jego udział nie wzmocnił porozumienia oraz że wskazany w decyzji geograficzny zakres naruszenia błędnie obejmował Grecję.

Skarżący podnosi następnie, że zwiększenie [wymiaru grzywny] ze względu na czas trwania stanowi oczywisty błąd w ocenie oraz naruszenie prawa.

Wreszcie skarżący twierdzi, że nałożona na niego grzywna była nieproporcjonalna w porównaniu z grzywnami nałożonymi na innych adresatów decyzji, a także w świetle szczególnych okoliczności dotyczących skarżącego. Powołuje się on w tym względzie na dobrowolne zakończenie uczestnictwa w zgromadzeniach w 1999 r., to jest dwa lata przed tym, kiedy Komisja dowiedziała się o zarzutach dotyczących kartelu, na krótki czas trwania swojego uczestnictwa w zgromadzeniach, na swoją bierną postawę oraz na okoliczność, iż to on dostarczył Komisji kompletną dokumentację, na której oparto przedstawienie zarzutów i decyzję.